

Az ember nem adta vissza másodszor a szót. Ennyi is elég, különben még elbízna magát az asszony. Ezt elkerülendő, a kapuból rárivallt.

— Hé! Te meg befelé a városba a jányért! Öleg volt a kószálásból! Vasárnapra, mire möghirdetik őket, itthon lögyön mind a kettő. Mögértöt-ted?....

A kapu bevágódott és mint egy mély, fölszabadult lélegzet: édes széna-illatú szél libbent elő a rétek tájékáról. P. Gulácsy Irén.

ANYA KELL!

Nagy házi bál. A két szememmel
iszom a táncot és a fényt.
A táncolókon átborzongott
a mámor-szél és rabjaként
lohol nyomán az ösztön-ember
kacagó, csoda-szomjuhozó csapata...

A háziasszony félig pörén
táncol. A haja tűz-veres.
Fehér, vörös fáklyázó démon.
Szerelmi rajz van kék-eres,
élő, fehér, bársonyló bőrén
s körülötte keringenek a lepke-szívek.

Mintha vad örömből
pezsgőzne: úgy suhan tovább...
„De hozzá lép a nevelőnő,
súg... és a tág szobákon át
hallatszik, hogy a pubi bömböl:
„Anyá kell, anyá kell, anyá kell, anyá kell!“

A tánc megáll... de tova tombol...
A vörös démon kinosan,
idegesen kimegy fiához
s mikor látom, hogy kioson
a kacagó sokadalomból:
lopakodva utána megyek magam is.

Ott ül cifrán az ágya mellett.
A pubi sír. Oly idegen
ez a kis lény: véletlenül jött...
A kivágásból hidegen
büszkélkedő megörzött mellet
sose szopta a kis nyafogó idegen...

A pubi sír, pedig körötte
 sereg huszár, baba, bohóc ...
 Egynek sincs szíve ... A helyében
 fűrészpör, szalma, gyatra kóc ...
 Színes kóc-álmok kitömöttje
 a bohóc, a huszár s ez a szép anyamell ...

Kituszkolom a szép ügyetlent
 és kiviszem a szívemet:
 a pubi nézi, tapogatja,
 játszik vele s nevet, nevet,
 vele kacagva bomlik, fetreng
 a bohóc, a baba, meg a hetyke huszár ...

A gyermek játszik és elalszik.
 ... Behallom a buja zenét ...
 Valami szörnyek muzsikálnak
 a fáradt földön szerteszét,
 tempózzák a pokoli lakzit
 „s csecsemők kara sír: anya kell, anya kell!

Emberfaló-gyarak zenéje
 az anyák másik táborát
 becsalja s a kenyér-haláltánc
 kiszívja a szívük bíborát ...
 Egynek sincs teje és meséje
 „s csecsemők kara sír: anya kell, anya kell!

Ív nőnek fel a nemzedékek,
 mint gyárakban a masinák:
 gvilkolnak pontos számításal,
 gép-hidegek és gép-símák ...
 Élvezet-gépek, munka-gépek
 s hadi gépek örök zaja mostan a föld ...

— De az Idő mesék hullámán
 bölcsőket ringat édesen ...
 S anyátlan kornak szégyenén át,
 át tangó-tempón, négyesen,
 át süketítő gyári lármán
 csecsemők kara sír: anya kell, anya kell!

Mécs László.